

Kjære Isabella Storbakken

Du hadde kanskje ikke venta å få brev fra meg, men mamma har sagt at vi skal takke alle som bidro til å gjøre pappas begravelse til noe å huske, og da hadde det vært feil å ikke ta med deg.

Skal jeg være helt ærlig, har jeg ikke skrivi noe brev før. Mamma sier at i et brev kan du få med mange flere tanker og følelser enn du får i en melding. Jeg veit ikke om jeg er enig. Uansett blir hun skikkelig sur hvis jeg ikke skriver til alle som bidro i begravelsen. Så her kommer et brev til deg fra meg, med tanker og sånn.

Jeg har tenkt mye på at det må ha vært skikkelig tøft for deg å gjøre det du gjorde. Det må ha krevd sin mann, som det heter, enda det blir feil å si, for du er jo ikke noen mann.

Jeg har aldri vært i noen begravelse før og jeg følte meg helt ute. Kanskje du veit hvordan det er? Når alt virker fjernt, liksom? Jeg så på maleriet på veggen. Jeg tror det skulle forestille et tre. Det var grønt og blått, og fikk lyse flekker fra sola som skinte gjennom vinduene oppe langs taket. Greinene med epleblomster jeg og mamma hadde plukka i hagan samma morgen sto i store vaser ved siden av kista. Rundt meg hørte jeg surringa fra folk som prata lavt og rasla med programmene. Orgelet spilte noe som må være verdens tristeste sang og han fra Human-Etisk Forbund retta på jakka før han gikk mellom kransene på gulvet, opp til talerstolen. Han heter Olav. Jeg veit det fordi vi snakka med ham før det begynte.

Jeg skulle ønske Olav fulgte bedre med da han stoppa og så utover alle oss som hadde kommet for å ta farvel med pappa. Men greia var at ingen visste at du hadde tenkt å holde en tale. Det sto liksom ikke på programmet.

Så da du plutselig sto der, altså ved siden av kista, tok det litt tid før han, altså Olav, skjønte hva som skjedde. Han var ikke aleine om det. Jeg skjønner at du blei utålmodig, men det er ikke greit å dytte, sjøl om han sto der du ville stå. Samma det, det kunne gått verre. Litt synd med brillene hans bare.

Jeg har tenkt masse på det du sa. Det første du snakka om, fikk jeg bare med meg deler av. Skal jeg være ærlig, var det fordi jeg holdt meg for øra. Det er noe jeg gjør når sånne temaer kommer opp. Det er det samma som skjer når jeg, mamma og pappa (ikke pappa nå lenger, da) sitter i sofaen og ser på TV, og plutselig begynner noen å ha sex. Mens vi ser på, skjønner du? Da holder jeg meg helt automatisk for øra og lukker øya.

Jeg gjorde det samma da du begynte å snakke om «tre stormende erotiske uker sist sommer».

Jeg bare kneip øya igjen og trykka tomlene i øra. Sånn satt jeg en stund, før jeg til slutt titta ut mellom to fingre. Mamma så ikke ut som mamma. Jeg tror det var rart for henne. Du veit, hun og pappa blei kjærester da de var ungdommer, og har vært gift siden de var tjueto. Da er det ikke så lett å ta inn over seg de tinga du sa.

Det var fint at du brukte tid på å forklare, for jeg tenkte at tre uker egentlig er ganske kort tid å kjenne noen. Men så fortalte du det om at dere hadde kjent hverandre i mange tidligere liv, at «du på ingen måte var den andre kvinnen, men den egentlige hustruen» og sånn.

Jeg har tenkt masse på det. Det ene er disse greiene om tidligere liv. Jeg har aldri møtt noen som har opplevd det før. Men nesten viktigere: Er det sånn at man er en helt annen person, på en måte, i forskjellige liv?

De fleste som kjente faren min, vil vel kanskje beskrive ham som en litt forsiktig type. Ikke misforstå meg, jeg var skikkelig glad i pappa, men han var ikke akkurat en villmarkens sønn. Jeg veit ikke

engang om han kunne gå på ski. Han var mer en sånn fyr som likte å lese bøker og ta det rolig. Litt vel rolig for meg og mamma noen ganger. Jeg husker en gang jeg fikk en spikkekniv av mamma til jul.

Den var ikke engang særlig stor. Det var bare en vanlig kniv til å spikke pinner med. Pappa blei skikkelig bekymra! Han sa ingen ting, men det var tydelig. Og da jeg dro tommelen over eggen for å kjenne om den var skarp, skar jeg meg bittelitt. Ikke mye. Det kom kanskje en liten dråpe blod. Men pappa frika helt ut og ropte at mamma var blitt skikkelig amerikansk som ga våpen til sitt eget barn! Hæ? Hvor kom det fra liksom? Etterpå holdt han meg inntil seg, og sendte mamma anklagende blikk hver gang hun himla med øya.

Pappa var litt pysete. Det er dette jeg ikke klarer å slutte å tenke på! For de tinga du fortalte var skikkelig sjokkerende! For eksempel den historien du fortalte; om da du og pappa måtte rømme gjennom ørkenen. Du var Faraoens vakreste elskerinne, mens han (Faraoen) var skikkelig maktsjuk og kjip. Så du bare lengta vekk, enda du var yndlingen i hele haremet. Så kom pappa og røva deg om natta og drepte vakter. Etterpå var det noe om «heit elsking i ørkensanden», men det fikk jeg bare delvis med meg, for da holdt jeg meg for øra igjen. Det var en skikkelig sterk historie!

Litt for sterk for mamma, tydeligvis, siden hun reiste seg og gikk ut av kapellet.

Det jeg syns er så rart, er at pappa skulle ha turt de tinga der. Det høres ikke ut som ham! Hvordan virker det egentlig? Har man en helt annen personlighet i et tidligere liv? Det blei litt rar stemning etter at mamma gikk ut av kapellet.

Jeg var litt lei meg for det. Hun hadde jo laget hele programmet og stressa skikkelig for at det skulle bli en fin begravelse, ikke sant. Hun hadde kopiert sanger og snakka med folk som skulle «si noen ord». Da er det jo litt urettferdig at hun ikke skulle få være med på moroa. Egentlig er det rart at hun ikke hadde tenkt på det med dans, for det er hun skikkelig glad i.

Hun har flere ganger sagt at «dans kan være et helt fantastisk uttrykksmiddel». Hun liker Cyndi Lauper også. Det er mamma som har lært meg å spille True Colors på gitar. Til tross for at det er en skikkelig gammel sang, har jeg alltid syns den er fin. Jeg veit ikke om jeg kommer til å spille den igjen. Det er akkurat som den handler om noe annet nå.

Men da du begynte å synge og danse, tenkte jeg at det var fint at du brøyt opp talen med et sang- og danseinnslag. Nå mener jeg at man bør la være. I hvert fall i begravelser. Det kan ha noe med koreografien din å gjøre. Du har jo en stil som er ganske vill. Jeg skjønner at det å synge True Colors mens man danser med så store armbevegelser og høye spark, er vanskelig. Det er kanskje derfor de fleste velger å ikke gjøre det.

Så til det du trodde: at folk prøvde å drepe deg. Det er ikke riktig. Grunnen til at familien og vennene til pappa løp framover i kapellet, var at de ville redde blomsterkransene og bukkettene. Det var kista de løp mot. Ikke deg. Sjøl om jeg forstår at det kan ha sett slik ut fra din synsvinkel ettersom det var der du lå etter fallet. På kista altså. Og på pappa.

Hvis jeg skulle komme med et råd, må det være at sjøl om det er fint å gjøre ting som er litt annerledes, så er det ikke sikkert at «tiden er moden», som det heter. Folk var på en måte ikke helt klare for dette. Hvis du ser det sånn, er det kanskje lettere å skjønne hvorfor de ropte og kalte deg alle de tinga.

Det betyr ikke at jeg syns det bestemor gjorde var riktig. Det var ikke særlig høflig av henne å kaste skoa sine på deg. Det var yndlingsskoa hennes, så hun angrer. Det hadde vært skikkelig fint om hun kan få dem tilbake.

Vennlig hilsen June